

Михайло Старицький

ДО МОЛОДІ

На вас, завзяті-юнаки,
Борці за щастя України,
Кладу найкращі думки,

Мої сподіванки єдині.
В вас молода ще грає кров,
У вас в думках немає бруду,
Палає в серці ще любов
До обздоленого люду..

Не занежайте ж ви її,
Не розгубіть по світі все,
Нехай вона ваш дух гартує
У чесній, славній боротьбі!

Бо стоголовий людський кат
Лютує, дужчає щоднини...
Не можна тратити і хвилини,
Поки ще стогне темний брат.

Поки живий, - мерщій несіть
Сліпому світло просвіти,
І в серце, смертю повите,
Живу надію закропите!

Вшануйте рідну його річ,
Назвіть без хитрощів своєю
І розженіте над землею
Ви непрозору, глупу ніч...

Най кат жене, а ви любіть
Свою окрадену родину, -
Й за неї сили до загину
І навіть душу положіть!

Виклик

Ніч яка, господи! Місячна, зоряна:
Ясно, хоч голки збирай...
Вийди, кохана, працюю зморена,
Хоч на хвилиночку в гай!

Сядем укупі ми тут під калиною —
І над панами я пан...
Глянь, моя рибонько, — срібною хвилею
Стелеться полем туман;

Гай чарівний, ніби променем всипаний,
Чи загадався, чи спить?
Он на стрункій та високій осичині
Листя пестливо тремтить;

Небо незміряне всипано зорями —
Що то за божа краса!
Перлами-зорями теж під тополями
Грає перлиста роса.

Ти не лякайся-но, що свої ніженьки
Вмочиш в холодну росу:
Я тебе, вірна, аж до хатиноньки
Сам на руках однесу.

Ти не лякайся, а що змерзнеш, лебедонько;
Тепло-ні вітру, ні хмар...
Я пригорну тебе до свого серденька,
Й займеться зразу, мов жар;

Ти не лякайся, аби тут та підслухали
Тиху розмову твою:
Нічка поклатала всіх, соном окутала —
Ані шелесне в гаю!

Сплять вороги твої, знуджені працюю,
Нас не сполоха їх сміх...
Чи ж нам, окривдженим долею клятою,
Й хвиля кохання — за гріх?